

Dr. Papp Lajos Széchenyi-, Magyar Örökség-, Prima Primissima-, és Pro Cultura-díjas szívsebész professzor. A „Hazáért, nem magunkért, Uram!” feliratú aranygyűrű tulajdonosa, Budapest és Kaposvár díszpolgára.

A világhírű szívsebész professzor 1948-ban született a Baranya megyei Aranyosgadányban. Születése nem volt mindennapi: holtan jött világra március 21-én, virágvasárnap, de szíve - a családi legendárium szerint éppen a déli harangszóra – újra verni kezdett. Elmúlással indult tehát élete, s ez sok mindent meghatározott életében.

Hároméves korában családjával együtt kitelepítették szülőfalujából, s csak évek múltán került vissza az ősi házba. Két fiútestvérével 10 éves korától kezdve nyarait fizikai munkával töltötte, hogy tanulhasson. 1966-ban a felvételi elbeszélgetésen - anélkül, hogy szaktárgyi ismereteiről számot adhatott volna - az egyetem „urai” megállapították róla, hogy a „magyar munkás- és parasztosztály ellensége”, s Magyarország összes egyeteméről kizárták. Ő azonban bebizonyította, hogy sem a munkától, sem a föld mélyétől nem fél: felnőtt pályafutását a pécsi uránbányák föld alatti csilléseként kezdte.

Nem konkrét célja volt az orvosi pálya: az emberekért való munkálkodás, tenni akarás vezette a gyógyítás tudományához. Orvosi diplomája megszerzése után az Ér- és Szívsebészeti Klinikán lett egyetemi tanársegéd, később adjunktus. 1989-ben megkapta az Orvostudományok Doktora címet, majd a Haynal Imre Egészségtudományi Egyetem Szív- és Érsebészeti Klinika igazgatója lett. A Zala Megyei Kórház szívsebészeti osztályvezető főorvosaként ő vezette a Haynal Imre Egészségtudományi Egyetem Szívsebészeti Tanszékét is. 1997-től a pécsi Szívcentrum igazgatója, a Szívsebészeti Tanszék vezető egyetemi tanára. 1999 augusztusától a Pécsi Szívgyógyászati Klinika igazgatója. Hatvan éves korában, 2008-ban saját kérésére nyugdíjazták.

Sok emberi életet megmentett, sok szívet újraindított. Számtalanszor küzdött olyankor is, amikor már a műszerek életfunkciókat nem jeleztek, s esetleg a kollégák is feladták a harcot. Több ezer sikeres műtétet végzett, a sikertelenekért is nyíltan vállalja a felelősséget. A Magyar Nemzethez intézett nyílt levelében őszintén és megdöbbenően vall ezekről. Életpályája alatt megtapasztalta: a mindentudás egyedül Istené, nekünk embereknek tisztában kell lennünk képességeinkkel, korlátainkkal. A segítségnyújtást soha nem tagadta meg, betegnek a betegségről, az elhunytak haláláról mindig igazat mondott. Soha nem tett különbséget ember és ember között.

Aktív sebészeti pályafutását befejezván ma már az emberek szívét-lelkét gyógyíttatja, továbbra is a „nem ártani” magasztos orvosi elv mentén: az Isten és a természet törvényei alapján, saját megalapozott tudását is latba vetve próbál az embereknek jó tanácsot adni, hogy a rossztól megvédje őket.